

ΟΜΑΕ & ΕΛΠΑ. Η σειρά δεν είναι τυχαία. Η Ομοσπονδία είναι το μέλλον. Η Λέσχη το παρελθόν. Όλα τα στοιχεία εκεί οδηγούν. Έτσι, αναρωτιέμαι τι σκοπό είχε η έφοδος που πρόσφατα πραγματοποίησε κλιμάκιο της Ομοσπονδίας στα γραφεία της Λέσχης. Ήταν μια θερμή συνάντηση που κατέληξε σε ρήξη, όπως και σε απόλυτη διαφωνία, ακόμα και στο πως χαρακτήρισε, η κάθε πλευρά τις απαιτήσεις της άλλης.

Λες και ζήσαμε επανάληψη της επίθεσης στην Βαστίλη. Μόνο που το φρούριο με τους οκτώ πύργους είχε πέσει από το θέρος του '13 και ο διοικητής του, μαρκήσιος de Launay, είχε διαφύγει, αποχωρώντας ευφυώς, γλυτώνοντας τον αποκεφαλισμό.

Συνεπώς, με τη ζαριά να έχει ριφθεί, με τους επιθεωρητές της FIA να έχουν επιτελέσει την έρευνα τους, με το πολύφερο rounoire sportif να είναι μόνον θέμα χρόνου να περάσει μετά από 90 χρόνια σε άλλα χέρια, η επίσκεψη, ο σκοπός της και ο τρόπος της ήταν απολύτως αχρείαστα. Αυτά καταθέτω, διότι αυτά αντιλαμβάνομαι με όσα γνωρίζω.

Η Λέσχη κράτησε το σπορ στα χέρια της 90 χρόνια. Έκαμε πολλά. Έχει κατηγορηθεί ότι αυτά που δεν έκαμε ήταν περισσότερα. Μια αντικειμενική ιστορική αποτύπωση θα δώσει απαντήσεις. Στην ηγεσία της βρέθηκαν σημαντικοί Έλληνες. Από τις αίθουσες της πέρασαν ανιδιοτελείς, διακεκριμένοι λειτουργοί. Άνδρες μετρημένοι και γνώστες. Περιόδευσαν και μετριότητες, κοινοί λαφυραγωγοί, τύποι κενοί. Εκφράζω την άποψη ό,τι όσο κυλούσε ο χρόνος η σημαντικότητά της έφθινε.

Η προεδρία Δαρδούφα μπορεί να κατηγορηθεί για πολλά, από πολλούς με ισχυρότερο, μπροστινό, φανερό και θερμό πολέμιο τον Φίλιππο Αντωνιάδη. Πλην όμως, αποτέλεσε το τελευταίο τμήμα μιας λαμπρής (σε σχέση με το σήμερα) περιόδου και κατά τα φαινόμενα υγιούς ή έστω θετικής οικονομικής θέσης.

Ο Αλέκος Δαρδούφας μπορεί να βρεθεί στο επίκεντρο της κριτικής για πολλά. Κυρίως για τον αυταρχισμό του. Αλλά το κράτησε το μαγαζί. Ναι δεν έκανε πίστα, ενώ μπορούσε. Ναι φώναξε τον επίτιμο στον Ορχομενό παραμονές εκλογών. Ναι δεν έκαμε ποτέ μια αυτοκριτική. Όταν παρέδωσε όμως, η Λέσχη είχε κάποια υπόληψη.

Όταν παρέδωσε ο επόμενος, ποια ακριβώς υπόληψη είχε η Λέσχη;

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, με τα πράγματα στο ναδίρ, το έργο της Ομοσπονδίας φαίνεται εύκολο. Κι όμως αυτοαναίρεται. Δεν εννόησα ούτε τα κίνητρα, ούτε τα οφέλη της «χειμερινής επίθεσης» με το θέμα της ασφάλισης.

Για να μην κατηγορηθώ δε, για «ελπικός» ας θέσω υπ' όψιν του αναγνώστη ότι η πρώτη φορά που δέχθηκα έγγραφη πρόσκληση για συμμετοχή σε επιτροπή της ήταν το 1979. Η τελευταία το δεύτερο εξάμηνο του 2013. Για λόγους ιδεολογικούς τις απέρριψα, χωρίς σκέψη, όλες. Έτσι, ουδέποτε υπήρξα μέλος, συνδρομητής, παράγων, της Λέσχης. Ποτέ δεν ανέλαβα θέση ή «πόστο». Ουδέποτε έκαμα «δουλειές», συμφωνίες, συνεργασίες. Ποτέ υπερασπιστής της. Αλλά με αυτά που βλέπω μέχρι που τη συλλυπούμαι. Να το πω με πολιτικό λεξιλόγιο. Η Ομοσπονδία σαν να ηρωποιεί τη Λέσχη.

Να το θέσω και σε πρακτικούς όρους. Το παιχνίδι δείχνει να το έχει χάσει η ΕΛΠΑ, ακόμα κι αν δεν παραδώσει άμεσα το rounoire sportif. Θαρρώ ότι η FIA κρατά μόνον κάποια προσχήματα για μια ομαλή αλλαγή. Η ηγεσία της Ομοσπονδίας οφείλει να επιδείξει νηφαλιότητα. Δεν έχει την πολυτέλεια να αφήσει ελεύθερο το φανατικό αντιελπισμό της, κυρίως διότι οι φέροντες ευθύνη βρίσκονται πλέον εκτός Λέσχης. Άρα δεν έχει ούτε ουσιαστικό, μήτε προσωπικό χαρακτήρα.

Εικάζω δε, ότι υπάρχει και μια υποβόσκουσα εσωομοσπονδιακή διαμάχη που εκνευρίζει την ηγεσία της. Κάτι τέτοιο αποτελεί δικαιολογία, όχι όμως και ελαφρυντικό για τις όποιες λανθασμένες κινήσεις.

Τέλος θέλω να εκφράσω μια φοβία μου. Αυτά που χάθηκαν, από τα μέσα της δεκαετίας του '60 και τα τέλη της επόμενης είναι εξαιρετικά δύσκολο να βρεθούν. Ένα πλήθος, δηλαδή, από ανιδιοτελείς, ψυχραιμους, καλλιεργημένους ανθρώπους για να επωμιστούν τους ρόλους του οργανωτή, του αγωνιζόμενου, του δημοσιογράφου, του θεατή.

Το σημαντικότερο έργο που έχει να κάμει η Ομοσπονδία, είναι να γεννήσει πολιτισμό. Γι' αυτό θα τη θυμούνται οι επόμενες γενιές, κι όχι για οτιδήποτε άλλο. Για το γεγονός ότι κατάφερε και βρήκε, μέρος έστω από, τα χαμένα. Ότι δημιούργησε μια κάστα εμπνευσμένων λειτουργών.